

Arrest

nr. 206 210 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 februari 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient op 8 maart 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op 12 september 2016 wordt dit verzoek in

overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 20 oktober 2016 en op 30 maart 2017.

1.5. Op 27 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing gaat als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Arabier te zijn afkomstig uit Irak, meer bepaald uit Bagdad. U werd geboren in Ghazaliya, doch groeide op in de wijk Saydiya, meer bepaald in al-Dubaat. Uw vader, inmiddels gepensioneerd, werkte vroeger op het Ministerie van Financiën. Uw moeder was werkzaam als leerkracht op een basisschool in Saydiya. Omstreeks 2010 startte u met uw studies rechten aan de Dijla Universiteit te Bagdad. Om uw studies te kunnen bekostigen werkte u de laatste periode van uw studies gelijktijdig als kapper en als personal coach. Van 2010 tot en 2014 zou u eveneens hebben gewerkt bij de security van de Nadi Al Alwiya nachtclub. Na uw afstuderen ging u aan de slag als stagiair-advocaat bij een gerenommeerd advocatenbureau. U ging er werken voor Tariq al Shahah een advocaat die tevens actief was binnen in de Commissie ter Bestrijding van Corruptie en Fraude. De advocaat was ondermeer bezig aan een zaak tegen twee bekende ministers, te weten Mohammed Baker Jabar Al Zubaidi en Hussein Sharastani. Op 10 december 2014 zou u een dreigtelefoon hebben gekregen omwille van het feit dat u werkzaam was in de nachtclub. U werd gesommeerd de stad te verlaten, zo niet zou u worden vermoord. Op 18 december 2014 werd u in uw woning te Saydiya bezocht door onbekende personen. Een viertal personen zouden hard op de deur hebben gebonkt, hebben geëist dat u het huis onmiddellijk zou verlaten en vervolgens zijn weggereden. Enkele dagen later zou u nog eenmaal telefonisch zijn bedreigd. Omstreeks 25 december 2014, werd uw auto - toen u met uw zus onderweg was van haar school naar huis -beschoten. U zus werd geraakt in haar hoofd . U bracht haar nog naar het hospitaal maar zij overleed aan haar verwondingen. Na het incident trok u tijdelijk in bij A. (...), een vriend aan de faculteit. Hij woonde in Karrada. In die periode ging u nog regelmatig naar huis om uw ouders te helpen met boodschappen doen en om uw kleren te wassen. U deed ook afstand van uw werk op het advocatenkantoor.

U nam de beslissing om het land te verlaten. U slaagde erin een Italiaans visum te bemachtigen en vertrok op 26 januari naar Libanon. Via Libanon reisde u door naar Italië. U reisde door naar België en vroeg er asiel op 2 februari 2015. U kreeg op 25 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, gezien België zich niet verantwoordelijk achtte voor de behandeling van uw asielaanvraag conform art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van art. 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Gezien er uiteindelijk geen uitvoering werd gegeven aan dit bevel, werd België opnieuw verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielaanvraag. U werd opgeroepen voor gehoor bij het CGVS op 19 februari 2016, teneinde uw asielmotieven uiteen te zetten. U gaf evenwel geen oproeping aan dit gehoor zonder enige rechtvaardiging voor uw afwezigheid binnen de voorziene termijn overeenkomstig art. 57/10 van de Vreemdelingenwet. Hierop nam het CGVS beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 18 maart 2016.

Inmiddels diende u op 8 maart 2016 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Gezien u te lang moest wachten op een beslissing van het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag, zou u zijn doorgereisd naar IJsland en dus niet in België zijn geweest op het moment dat u werd opgeroepen voor gehoor. U had de intentie om door te reizen naar Canada, doch werd op de luchthaven van Reykjavik aangehouden. U vroeg er asiel aan doch werd overeenkomstig de Dublin verordening naar België teruggestuurd. U tweede asielaanvraag werd op 12 september 2016 in overweging genomen door het CGVS.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw vader, uw originele rijbewijs, een origineel diploma van de universiteit van Al Dijla inclusief puntenlijst, een originele aangifte dd. 18/12/2014, een originele doorverwijzing rechtbank Karkh 05/01/2015, een origineel arrestatie bevel dd. 19/01/2015, een originele beschrijving plaats delict, een origineel van een vonnis dd. 20/01/2015, een originele overlijdensakte van uw zus, originele foto's van uw overleden zus, originele foto's van uw afstuderen voor de Bar associatie, kopieën van psychologische rapporten, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, originele badge van de beroepsorganisatie van advocaten inclusief originele omslag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van deze asielmotieven heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u falgrantly tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom u in Irak vervolging vreest. U verklaarde immers in de vragenlijst van het CGVS bij uw eerste asielaanvraag, die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u omwille van uw baan als veiligheidsagent in de nachtclub genaamd al Nadi Al Alwiya, werd bedreigd door pro-regeringsmilities. Dit blijkt nochtans niet uit uw verklaringen die u aflegde tegenover het CGVS. U legde tijdens beiden gehoren uitgebreide verklaringen af over hoe uw werkzaamheden op het advocatenkantoor van mter. T. a. S. (...) de oorzaak zouden zijn geweest van uw problemen (CGVS II, p. 7). Dat u omtrent de hoofdrede waarom u werd gevisieerd dusdanig afwijkende verklaringen aflegt, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In verband met de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw werk als bewaker bij de Nadi Al Alwiya nachtclub, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Allereerst legt u weinig eenduidige verklaringen af over wat precies uw taak was bij de Nadi Al Alwiya nachtclub. U preciseert dat u in de nachtclub in de hal, de deur tot de toegang naar de zaal bewaakte (CGVS I, p.20). U uitdrukkelijk gevraagd of u nog andere taken op zich nam, antwoordt u ontkennend (CGVS I, p. 20). Het is dan ook frappant dat u in de vragenlijst van het CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vooropstelt als persoonlijke bodyguard te hebben gewerkt voor de eigenaar van de Nadi Al Alwiya nachtclub. Deze discrepantie roept toch vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen in casu. Vervolgens werd u expliciet gevraagd aan te geven welke problemen uw werk bij de nachtclub voor u hadden veroorzaakt (CGVS I, p. 21). U stelt voorop af en toe problemen te hebben gehad met personen die dronken waren. U zette deze personen buiten en zij zouden u vervolgens bedreigen met de dood. U bleef er echter werken omdat u goed werd betaald (CGVS I, p. 15). U nogmaals gevraagd of er zich concreet problemen hadden voorgedaan ten gevolge uw werk als 'buitenwipper', antwoordt u dat een enkele keer iemand u met een fles wilde slaan. Ook zou u kritiek hebben gekregen omwille van uw werk in de nachtclub (CGVS I, p. 20-21). Op basis van deze feiten kan bezwaarlijk worden gesproken over vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Het wekt dan ook verbazing dat u tijdens het gehoor dd. 30/03/2017 vooropstelt op 10 december 2014 een dreigtelefoon te hebben gekregen omwille van uw werk in de nachtclub. Niet enkel omdat u hier eerder geen gewag van maakte, doch ook omdat u verklaarde na uw inschrijving aan de balie als stagiair - omstreeks september 2014 - niet meer te hebben gewerkt in de nachtclub (CGVS I, p. 10). U hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en stelt u voorop dat u toch nog stiekem af en toe in de nachtclub ging werken (CGVS II, p. 9). Gezien de door u aangehaalde vrees direct gelieerd is aan uw werk in de nachtclub, doet het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt over tot wanneer u er precies zou hebben gewerkt, afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielmotief. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt dat u effectief van 2010-2014 in de Al Alwiya nachtclub heeft gewerkt.

Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk in Irak een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van u werk als stagair-advocaat mter. T. a. S. (...) en wel om verschillende redenen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er ernstige twijfels rijzen bij uw aanstelling als stagiair-advocaat in het advocatenkantoor van T. a. S. (...), omstreeks september 2014. U verklaarde reeds tijdens uw studies een soort stage te hebben gelopen bij betreffend kantoor. Vanaf 1 september 2014, zou u officieel zijn ingeschreven bij de Balie en als stagiair in het advocatenbureau zijn gestart. Het betrof een vooraanstaand advocatenkantoor dat oa. twee corruptiezaken lopen had tegen Irakese ministers, zijnde Baker Jaber al Zubaidi en Hussein al Sharastani. Het wekt dan ook verbazing dat u niet kan aangeven welke de naam van het advocatenkantoor is. U stelt voorop dat er nog vier advocaten werkzaam waren, waardoor het toch bijzonder merkwaardig is dat betreffend kantoor geen naam zou hebben (CGVS II, p. 12). Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar het kantoor zou zijn gesitueerd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS spreekt u over Bayaa (CGVS I, p. 10), terwijl u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaart dat het kantoor zou zijn gelegen in Mansour. U gevraagd het kantoor te situeren in Mansour laat u dit na en stelt u voorop niet veel plaatsen te hebben bezocht na de oorlog van 2003 (CGVS II, p.13). Deze verklaringen overtuigen niet. Het CGVS

vroeg u dan ook een visitekaartje over te maken van betreffend kantoor of van mter. T. a. (...). S. U laat dit evenwel na zonder enige uitleg (CGVS II, p. 13).

Ook uw verklaringen over uw werkzaamheden kunnen niet overtuigen: u gevraagd welke de laatste zaak was waar u mee bezig was, komt u niet verder dan te beweren dat u als hulpadvocaat zaken heeft gedaan, dossiers heeft overgemaakt en dossiers heeft voorbereid. U gevraagd om meer uitleg te geven bij de corruptie zaak tegen Baker Jaber al Zubaidi en Hussein al Sharastani, komt u niet verder dan te verklaren dat de zaak duidelijk was en dat de twee ministers in de gevangenis moeten belanden (CGVS II, p. 14). Dat u hieromtrent niet meer kan vertellen doet verwonderen. U verklaarde immers in de vragenlijst van het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u in de rechtbank pleitte tegen de Islamitische Al Dawa partij. U legt dan ook tegenstrijdige verklaringen af over de aard van uw werkzaamheden.

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS dan ook concluderen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt voor een prestigieus advocatenkantoor te hebben gewerkt dat zaken aanspande tegen Irakese ministers omwille van corruptiepraktijken. De door u neergelegde originele baliekaart van de Irakese advocatenbond doet niets af aan deze appreciatie, gezien het CGVS geen aanwijzingen heeft dat u niet effectief zou zijn afgestudeerd als jurist en u zich vervolgens zou hebben aangemeld bij de Balie.

Ook uw verklaringen in verband met de vervolgingsfeiten tonen ernstige gebreken die de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde vrees ernstig ondermijnen. In verband met de telefonische bedreiging die u zou hebben gekregen op 10 december 2014, volstaat een verwijzing naar bovenstaande motivering.

Aangaande het incident bij uw ouderlijke woonst in Saydiya op 18 december 2014, dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u verklaart dat volgens de getuigen de personen die u hadden bedreigd zich verplaatsten in auto's met nummerplaten van de overheid. U werd specifiek gevraagd waaruit dit bleek. U gaf een omstandig antwoord dat dit op de nummerplaten staat genoteerd en dat er soms ook met wekbepaalde nummers wordt gewerkt (CGVS II, p. 10). Uit de getuigenverklaring van de originele aangifte op 18 december 2014, blijkt dat het evenwel zou gaan over wagens zonder nummerplaat. U hiermee geconfronteerd stelt u dat dit niet juist is en geeft u aan dat de getuige het verhaal met de nummerplaten wel zou hebben bevestigd. U gevraagd waarom u, gezien uw juridische achtergrond, de getuigenverklaringen niet heeft nagelezen, laat u na een pertinent antwoord te geven en verwijst u naar een discussie die u zou hebben gehad met uw ouders over de al dan niet betrokkenheid van de autoriteiten bij het incident (CGVS II, p. 10). Eveneens frappant is het feit dat u in uw eigen getuigenis verklaart dat u op 18 december 2014 eveneens een dreigbrief zou hebben ontvangen ofschoon u dit nergens vermeldde tijdens de gehoren. U ook met deze inconsistentie geconfronteerd antwoordt u andermaal naast de kwestie en geeft u aan dat u regelmatig bedreigingen kreeg toen u werkte in de nachtclub. Vastgestelde discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde aangifte dd. 18/12/2014, doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van betreffend stuk en de waarachtigheid van de aangehaalde feiten.

Wat u eveneens kan worden tegengeworpen, is het feit dat u na twee dreigtelefoons en een persoonlijke mondelinge bedreiging bij uw ouderlijke woonst, u geen gevolg gaf aan hun eisen en evenmin uzelf in veiligheid bracht. Gezien u vermoedde dat de Dawa partij het op u gemunt had omwille van werkzaamheden voor mter. T. a. S. (...), kan bezwaarlijk worden ingezien waarom u geen veiliger onderkomen zocht. U met deze vraag geconfronteerd antwoordt u naast de kwestie door aan te geven dat u enkel persoonlijk werd gevisieerd en niet uw familie, waarmee u geen uitleg geeft waarom u er dan wel bleef wonen (CGVS II, p. 10). Uw handelen in de nasleep van de bedreigingen, is dan ook als merkwaardig te kwalificeren.

In verband met de feiten van 25 december 2014 waarbij uw zus om het leven zou zijn gekomen legt u volgens uw bewering een aangifte neer van deze feiten, gedateerd op 5 januari 2015. Neergelegd document blijkt nochtans geen aangifte te zijn doch een doorverwijzing van uw klacht naar de onderzoeksrechter van de rechtbank van Al Kharh. In dit document wordt op geen enkele manier verwezen naar de dood van uw zus. Dit document kan uw beweringen op dit vlak dan ook niet staven. In de veronderstelling dat het onderwerp effectief de dood van uw zus zou betreffen, quod non, blijkt dat er omstreeks 5 januari 2015 reeds sprake is van een verdachte genaamd A. T. H. (...). U werd gevraagd waarom de autoriteiten deze persoon verdachten van de moord op uw zus. Uw uitleg is zeer vaag. Er zou een grondig onderzoek zijn gebeurd en betrokkene zou de moord op uw zus uiteindelijk hebben toegegeven (CGVS II, p. 12). Deze vage uitleg getuigt niet van een grote betrokkenheid bij het

onderzoek. Gezien uw zus zou zijn vermoord op 25 december 2014 en de dader reeds werd gevat op 5 januari 2015, is het wel degelijk een pertinente vraag hoe ze de dader zo snel konden vatten. Opvallend is eveneens en dit blijkt oa. uit het vonnis dat werd gevelde op 20 januari 2015 alsook uit uw doorverwijzing naar de onderzoeksrechter van al Karkh, dat de beklaagde werd veroordeeld op grond van art. 403 en art. 406 en art. 1969 van het Irakese strafwetboek. U gevraagd waar art. 403 betrekking op heeft, geeft u aan dat het te maken heeft met criminaliteit. Gezien het een artikel uit het wetboek van strafrecht betreft is dan nogal een evidentie. U verder hierover bevraagd geeft u aan dat hij ook zou zijn veroordeeld voor feiten van openbare orde. U gevraagd welke inbreuk in het bijzonder, geeft u aan de materiele schade aan het slachtoffer. Verder voegt u er aan toe dat art. 403 betrekking heeft op misdrijven die aanleiding geven tot moord (CGVS I, p. 18). U voegt aan uw antwoord toe dat u zich onder druk gezet voelt tijdens het gehoor door dit soort vragen. Nochtans meent het CGVS dat, gezien uw juridische opleiding en uw (emotionele) betrokkenheid bij betreffend misdrijf, u minstens op de hoogte zou moeten zijn van de feiten op basis van de welke de moordenaar van uw zus werd veroordeeld. Dat dit niet het geval is, doet andermaal ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u tijdens het tweede gehoor wel verklaard dat de dader nog zou zijn veroordeeld voor andere feiten te weten in verband met zijn gedrag en eer, doet geen afbreuk aan deze appreciatie gezien uw initiële onwetendheid.

Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt overigens dat art. 403 van het strafwetboek betrekking heeft op het produceren, importeren, publiceren, bezitten, verkrijgen of vertalen van boeken of andere geprint en geschreven materiaal, tekeningen, foto's, etc. die de publieke integriteit en eerbaarheid niet respecteren. De veroordeling op deze grond kan nergens in uw asielrelaas ingepast worden. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Overigens is art. 1969 niet het strafwetboek opgenomen zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Opvallend is ook dat wanneer u wordt gevraagd wie de moordenaar van uw zus is, u antwoordt dat dit ene A. T. Y. (...) zou zijn, terwijl het vonnis spreekt over ene A. T. H. (...). U gevraagd waaruit blijkt dat deze A. T. Y. (...) enige banden zou hebben met de Irakese autoriteiten verwijst u naar het feit dat hij na zijn arrestatie op 5 januari 2015 zou zijn vrijgelaten door inmenging van de autoriteiten. Bovendien zou hij hebben verklaard sympathie te hebben voor de Dawaa partij. U zou deze informatie te weten zijn gekomen via het politiekantoor dat u hieromtrent zouden hebben ingelicht. Ook deze gang van zaken kan niet overtuigen, gezien bezwaarlijk kan worden ingezien waarom de politie, te meer gezien de betrokkenheid van de Dawaa partij, u hierover zou inlichten. In verband met het vonnis dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat dit niet gemotiveerd is, wat eveneens afbreuk doet aan het authentiek karakter.

Verder dient uw houding in de naloop van het incident dd. 25/12/2014 te worden belicht. Wat opvalt is dat u verklaart mter. T. a. S. (...) niet persoonlijk te hebben ingelicht over de dood van uw zus. U stelt voorop dat een collega dit voor u had gedaan. U gevraagd waarom niet, gezien de oorzaak van uw problemen verband hield met zijn werk en hij u mogelijks zou kunnen helpen de daders te vinden of tijdelijk een veilig onderkomen te bekomen, geeft u aan dat u in die periode een speciaal gevoel had en dat u er niet over wilt praten. Dit punt blijft voor het CGVS dan ook onduidelijk. Ook uw opmerking dat de andere advocaten van het kantoor geen problemen hadden omdat zij niet ernstig werkten, is opmerkelijk, gezien de aard van uw eigen werkzaamheden (CGVS II, p. 15). Daarnaast dient te worden aangestipt dat u nog regelmatig naar uw ouders in Saydiya terugkeerde. U gaf aan dat u tijdelijk onderdook bij een vriend in Karrada. Nochtans keerde u regelmatig terug naar uw ouders om hen te helpen met boodschappen en om uw was te doen. Ook nam u uitgebreid afscheid van uw ouders voorafgaand aan uw vertrek (CGV IS, p. 5, CGVS II, p. 7). Dat u ondanks de verschillende ernstige incidenten die zich reeds hadden voorgedaan toch nog op regelmatige basis terugkeerde naar uw familie in Saydiya, waar uw vervolgers wisten waar u woonde, doet andermaal op ernstige wijze afbreuk aan de door u vooropgestelde vrees.

Als gevolg van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven

of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die

er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. In verband met uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader alsook het nationaliteitsbewijs van uw vader en rijbewijs dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw bevolkingsregister gelegen is in Khadamiya, terwijl u vooropstelt dat uw ouders al heel hun leven woonachtig zijn in Saydiya. U heeft hiervoor dan ook geen uitleg (CGVSI, p. 13). Verder dient te worden opgemerkt dat uw identiteit alsook uw herkomst uit Bagdad niet worden betwist. In verband met de overlijdensakte van uw zus als ook foto's van haar verwondingen dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen enkel begin van bewijs heeft dat deze vrouw ook effectief uw zus is. Daarnaast kan uit voorgelegde overlijdensakte, gezien bovenstaande vaststelling, bezwaarlijk worden geconcludeerd dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. In verband met de juridische stukken die u neerlegde dient te worden verwezen naar voorafgaande motivering. Specifiek kan in verband met het aanhoudingsbevel worden vermeld dat, op basis van de discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van de juridische documenten, ook de authenticiteit van het aanhoudingsbevel kan worden betwist. Documenten kunnen slechts worden weerhouden indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. In verband met uw psychologische rapporten dient te worden opgemerkt dat het CGVS eveneens gezien bovenstaande vaststellingen niet tot de conclusie kan komen dat er sprake is van een oorzakelijk verband tussen de door u ingeroepen problemen in Irak en uw psychologische toestand hier in België. Dat dit in enkele rapporten wel als dusdanig wordt vermeld doet geen afbreuk aan deze appreciatie daar deze rapporten zijn gebaseerd op uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker past de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie en tracht hierbij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij licht toe als volgt:

"- Verzoeker zijn job als bewaker van een nachtclub

Verweerster oordeelt in de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker weinig eenduidige verklaringen aflegde over zijn precieze taak in de N. A. A. (...) nachtclub. Nochtans legde verzoeker duidelijk uit wat zijn taak was. Hij was er portier en was verantwoordelijk voor de zaal zelf. Dit wil zeggen dat als er een vechtpartij ontstond in de zaal dat hij dan tussen beide diende te komen. Dit zorgde ervoor dat er veel irritaties waren van officiers ten opzichte van verzoeker. Zij kwamen immers naar de nachtclub om te feesten en verzoeker diende vaak tussen te komen wanneer dit uit de hand liep.

Tijdens het verhoor werd de vraag gesteld naar de specifieke problemen die zijn werk bij de nachtclub tot gevolg hadden. Verzoeker antwoordde hierop dat hij vaak problemen had met dronken mensen die hij diende buiten te zetten en met gevechten. Bovendien maakte verzoeker gewag van kritiek die hij kreeg omwille van zijn job.

Verweerster leidt hier ten onrechte uit af dat verzoeker geen andere problemen kende en dat dit geen problemen zijn in vluchtelingrechtelijke betekenis. Ten eerste vroeg verweerster naar specifieke problemen gerelateerd aan zijn job. Verzoeker ging er dan ook vanuit dat hij ook zijn alledaagse

problemen diende te vermelden. Verzoeker wil bovendien benadrukken dat deze problemen escaleerden en dat ze zich ontwikkelden tot feiten in de vluchtelingrechtelijke betekenis. Hij werd immers later bedreigd omwille van zijn job. Dit gebeurde door leden van de Dawa partij waar hij soms mee in de clinch kwam doordat hun feesten in de nachtclub uit de hand liepen.

Verweerster acht het verbazingwekkend dat verzoeker een dreigtelefoon kreeg op 10 december 2014 omwille van zijn werk in de nachtclub omdat hij vermeld had er niet meer te werken sinds september 2014. Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij op dat moment inderdaad niet meer officieel in de nachtclub werkte. Hij was er echter nog altijd aanwezig en werkte er nog wel onofficieel.

- Plaats van tewerkstelling als advocaat-stagiair

Verweerster oordeelt in de bestreden beslissing dat er ernstige twijfels rijzen bij de job van verzoeker als stagiair in het advocatenkantoor van T. a. S. (...). Het betreft een vooraanstaand advocatenkantoor waar nog andere advocaten werkzaam waren. Verweerster gaat nogal kort door de bocht in haar redenering waarin ze stelt dat om deze redenen het kantoor wel een naam zal hebben. De naam van het kantoor is simpelweg het kantoor van T. a. S. (...). Omwille van de gerenommeerde naam van deze advocaat wordt zijn naam gebruikt om het kantoor te benoemen. Om dit aan te tonen legt verzoeker een visitekaartje van het kantoor voor (stuk 3). Ook in België gebeurt het vaak dat een kantoor gewoon de naam draagt van de voornaamste partner (cfr. Kantoor van Vermassen). In de Angelsaksische wereld is dit zelfs de regel.

Bovendien beweert verweerster dat verzoeker tegenstrijdige verklaring afgelegd heeft in verband met de locatie van het kantoor. Tijdens het eerste verhoor werd echter gevraagd naar de rechtbank waar hij werkte. Hierop antwoordde verzoeker Bayaa. Tijdens het tweede verhoor werd hij gevraagd naar de plek waar hij werkte waarop hij antwoordde Mansour aangezien het kantoor daar gesitueerd is. Dit betreft aldus geen tegenstrijdige verklaring. Het kantoor waar verzoeker werkte is in Mansour maar hij bevond zich ook vaak op de rechtbank die in Bayaa is. Het betreft twee aangrenzende districten die deel uitmaken van Bagdad waardoor men eigenlijk niet over een tegenstrijdigheid kan spreken.

- Job als advocaat-stagiair

Verweerster verwondert er zich in de bestreden beslissing over dat verzoeker niet meer uitleg kon geven over de dossiers waar hij aan werkte. Er dient echter onderlijnd te worden dat verzoeker als stagiair werkte en dus niet volledig op de hoogte was van de dossiers. Hij vervulde simpelweg de taken die zijn patron hem opdroeg. Verzoeker was niet in de mogelijkheid om volledige dossiers in te kijken, hij kon hoogstens een paar notities nemen.

Bovendien heeft verzoeker zijn stage als advocaat vroegtijdig moeten stopzetten omwille van de bedreigingen die zijn job teweeg bracht. Hierdoor is hij nooit verder geraakt en heeft hij nooit de mogelijkheid gehad om volledige dossiers in te kijken.

- Incident bij ouderlijke woonst

Verweerster haalt ten onrechte aan dat er tegenstrijdigheden zijn in het verhaal over het incident dat plaats vond op 18 december 2014 bij de ouderlijke woonst van verzoeker in Saydiya.

Onder de getuigen van het incident waren er inderdaad tegenstrijdige verhalen wat betreft de wagen die waarmee de personen die verzoeker bedreigd hebben zich verplaatsten. Zijn vader was van de indruk dat het om een overheidswagen ging. Deze zijn gemakkelijk herkenbaar doordat ze speciale nummerplaten hebben. De moeder van verzoeker getuigde echter dat het niet om een overheidswagen ging. Verzoeker zelf zegt eveneens dat het niet om een overheidswagen ging. Hij haalde dit enkel aan tijdens het verhoor aangezien er ook andere verklaringen gedaan werden door getuigen en omdat hij een volledig beeld van het incident wilde weergeven.

- Houding van verzoeker

In de bestreden beslissing neemt verweerster het verzoeker kwalijk dat hij geen gevolg gegeven heeft aan de eisen die gedaan werden bij de verschillende bedreigingen. Verweerster oordeelt ten onrechte dat het naast de kwestie is dat verzoeker dit niet deed aangezien zijn familie niet gevisieerd werd. Vanuit menselijk oogpunt is het echter belangrijk dat hij persoonlijk gevisieerd werd en niet zijn familie. Indien zijn familie bedreigd werd had hij onmiddellijk gevolg gegeven aan de bedreigingen. Dit mag door verweerster als merkwaardig omschreven worden doch het betreft een nobel uitgangspunt.

Bovendien dient benadrukt te worden dat verzoeker zich niet danig in gevaar voelde aangezien hij veronderstelde beschermd te zijn via de 'Displacement Organisatie' die advocaat T. a. S. (...) ook beschermde.

- Dood van zus tijdens aanval

Verweerster oordeelt in haar bestreden beslissing dat verzoeker geen grote betrokkenheid vertoonde bij het onderzoek naar de dood van zijn zus. Verweerster confronteerde verzoeker tijdens het gehoor met in het onderzoek aangehaalde wetsartikelen. Verzoeker kon hier echter niet duidelijk op antwoorden. Het betreft hier immers strafrecht. Zoals blijkt uit zijn puntenlijst van de universiteit (stuk 4) is strafrecht niet de specialisatie van verzoeker. Daarenboven dient herhaald te worden dat verzoeker in januari 2015 Irak verlaten heeft. Hij heeft aldus zijn job als advocaat-stagiair aldus stopgezet.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker emotioneel zwaar geraakt is door de dood van zijn zus waardoor zijn interesses sterk verminderd zijn. Tot op vandaag heeft verzoeker te kampen met psychologische problemen omwille van het feit dat zijn zus vermoord werd in een aanval die tegen hem gericht was (stuk 5).

Verzoeker vraagt zich oprecht af hoe hij verweerster toch kan overtuigen van zijn gegronde vrees. Verzoeker kan immers toch niet meer doen dan de waarheid te vertellen naar het beste van zijn vermogen?"

Verzoeker stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten. De verwerende partij gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting over het begrip subsidiaire bescherming en benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn afkomst uit Bagdad. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict en dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de vaststelling dat hij desondanks niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie "met de grootste moeite" gerelativeerd wordt. Hij wijst vervolgens op het arrest "Elgafaji" van het HvJ, waaruit blijkt dat "artikel 15, sub C Kwalificatierichtlijn" een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden en betoogt vervolgens:

"Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers."

Vervolgens tracht verzoeker informatie en argumenten bij te brengen waaruit blijkt dat de veiligheids-situatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is. Hij citeert uit de landeninformatie die verwerende partij hanteert bij het nemen van de bestreden beslissing (CGVS, stuk 32, map 'landen-informatie', COI Focus: "IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017) en stelt dat CEDOCA niet tot de conclusie komt dat er sprake zou zijn van een uitgesproken daling van het geweld. Ook uit andere bronnen blijkt dat de stroom van aanslagen het afgelopen jaar is blijven aanhouden in Irak. Hierbij merkt de verzoeker op dat de COI-Focus waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, dateert van september 2017 en dat de informatie die in dit rapport werd verwerkt nog veel ouder is. Het voornoemde rapport, waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund, is derhalve niet meer actueel. Verzoeker verwijst hierna naar en citeert passages uit een negental persberichten afkomstig van verschillende binnenlandse en buitenlandse bronnen voor de periode juli 2017-januari 2018, waaruit blijkt dat de stroom van aanslagen in Irak het afgelopen halfjaar is blijven aanhouden. Verzoeker vestigt hierbij de aandacht op de aanslag van 27 november 2017, een gecombineerde aanval met guerrilla-strijders en bomaanslagen. Dergelijke aanvallen gaan lijnrecht in tegen de analyse zoals vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat, nu ISIS in het nauw wordt gedreven, zij meer en meer overgaat tot grote aanslagen, die bijzonder veel burgerslachtoffers maken. De verhoogde frequentie van gewelddadige aanslagen kan ook worden verklaard door de talrijke schendingen van het recht op een eerlijk proces van duizenden opgepakte IS-leden. Dienaangaande verwijst verzoeker naar en citeert hij passages uit twee nieuwsberichten.

Verzoeker wijst er verder nog op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt opgemerkt dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en de administratieve controle over Bagdad hebben. In de praktijk controleren de sjiiitische milities grote delen van de stad, hetgeen gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen. Verzoeker stelt dat er een reële kans is dat de sjiiitische milities zich zullen keren tegen de soennitische minderheid. De verwerende partij heeft volgens hem onzorgvuldig gehandeld door, ondank deze context, Bagdad “zonder meer veilig te verklaren”. Verzoeker citeert hier uit een rapport en een nieuwsbericht.

Tot slot verwijst verzoeker nog naar een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak, waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en de sjiiitische milities tegenover de Koerdische Peshmerga komen te staan. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert telkens een passage uit een drietal nieuwsberichten.

Er worden verschillende stavingstukken toegevoegd aan het verzoekschrift:

- een niet vertaalde kopie van het visitekaartje van de advocaat T. a. S.;
- een kopie van het diploma van verzoeker, vergezeld van een puntenlijst, alsmede een vertaling naar het Engels;
- een medisch attest van 14 december 2016 opgesteld door een psychiater, waarin wordt gesteld dat verzoeker lijdt aan PTSD;
- een online persartikel van 8 januari 2018 van de website www.iraqinews.com met als titel: “Three civilians injured in roadside bomb explosion in Baghdad”;
- een online persartikel van 28 november 2017 van de website www.rudaw.net met als titel: “After Baghdad attacks UN says Iraqis need to remain vigilant”;
- een online persartikel van 26 september 2017 van het persagentschap Reuters getiteld: “Iraqi Kurdish leader says ‘yes’ vote won independence referendum”;
- een online nieuwsbericht van 4 december 2017 van de website van Human Rights Watch met als titel: “ISIS is on the Ropes in Iraq. Now the UK Needs To Push For Justice”;
- een persbericht van de VRT-nieuwssite van 5 december 2017 met als titel: “IS-strijders krijgen geen eerlijk proces in Irak”;
- een online nieuwsbericht van 3 juli 2017 van het persagentschap Reuters getiteld: “Attentat suicide près de Bagdad, 14 morts”;
- een online persbericht van 28 augustus 2018 van het persagentschap Al Jazeera met als titel: “12 people dead as war bomb explodes in Baghdad”;
- een online persbericht van 12 september 2017 van de website www.iraqinews.com met als titel: “Paramilitary fighter killed, 2 wounded in southern Baghdad”;
- een online nieuwsbericht van 27 november 2017 van de website www.kurdistan24.net met als titel: “45 casualties reported in Baghdad suicide bombing”;
- een online nieuwsbericht van 15 juli 2017 van de website <http://reliefweb.int> met als titel: “Car bom kills one person, injures seven others in Baghdad”;
- een online persbericht van 27 november 2017 van de website www.rferl.org met als titel “Attack kills At least 11 near Baghdad, IS Claims responsibility”;
- een rapport van 27 juli 2017, te consulteren op de website www.alarby.co.uk met als titel: “The Iraq Report: Iraq becoming a theocratic rump state”;
- een online persbericht van 24 juli 2017 te consulteren op de website www.military.com met als titel: “After Mosul Victory, Iraq Mulls Future of Shiite Militias”;
- een online persbericht van 7 oktober 2017, te consulteren op de website www.iraqinews.com, met als titel: “Two killed, eight wounded in bomb blast, armed attack in Baghdad”;
- een online persbericht van 26 september 2017, te consulteren op de website www.nytimes.com, getiteld: “Iraq orders Kurdistan to surrender its airports”;
- een online persbericht van 27 september 2017, te consulteren op de website www.rudaw.net, getiteld: “Iraqi parliament demands foreign missions leave Kurdistan”;
- een online nieuwsbericht vanop de website www.haaretz.com, met als titel: “Battle for Kurdistan: U.S. Weapons Face Off Against U.S. Weapons as Iraqi Forces Seize EKY Kurdish Oil Center”;
- een online nieuwsartikel van 25 september 2017 van de website www.iraqinews.com, met als titel: “Eight civilians killed, injured in bomb blasts east, south of Baghdad”;
- een online persbericht van 15 januari 2018 van de krant De Morgen getiteld: “Aantal slachtoffers stijgt: Zeker 31 doden bij dubbele zelfmoordaanslag in Bagdad”.

2.1.2. Op 26 april 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus: “Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas is dat hij vreest te worden vermoord door leden van de Dawa partij. Enerzijds zou deze partij hem viseren omwille van zijn werk als advocaat-stagiair in een advocatenkantoor, waar hij meewerkte aan het voorbereiden van belangrijke corruptiezaken tegen twee ministers van deze partij. Anderzijds zou verzoeker ook worden gevisieerd omwille van zijn werk als bewaker in een nachtclub. Hij werd in Irak reeds verschillende keren bedreigd en zijn zus werd op 24 december 2014 vermoord naar aanleiding van een aanslag die in feite tegen hem was gericht.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de commissaris-generaal om zijn vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 31, ‘map met documenten’).

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- De voorgelegde originele identiteitskaart, het originele nationaliteitsbewijs, het originele rijbewijs en de kopie van de woonkaart van zijn vader en de kopie van het nationaliteitsbewijs van zijn vader, bevatten louter persoonsgegevens bevatten over verzoeker en zijn vader. De Raad sluit zich aan bij het standpunt van de commissaris-generaal dat de identiteit en de herkomst van verzoeker uit Bagdad niet worden betwist.

- Wat betreft het neergelegde originele diploma met puntenlijst, voorzien van een vertaling naar het Engels, de originele baliekaart van de Iraakse advocatenbond met bijhorende enveloppe en de foto's van zijn afstuderen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat er geen redenen zijn om te twifelen aan de bewering van verzoeker dat hij in Irak is afgestudeerd als jurist en dat hij zich vervolgens zou hebben aangemeld bij de balie in Bagdad. Deze documenten tonen evenwel op zich, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, nog niet aan dat verzoeker in Bagdad werkzaam was bij een prestigieus advocatenkantoor dat zaken aanspande tegen Iraakse ministers omwille van corruptiepraktijken en slachtoffer was van vervolgingsfeiten.

- Wat betreft de originele overlijdensakte van zijn zus R. alsook de foto's van deze overleden zus, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn vaststelling dat er geen begin van bewijs voorligt waaruit blijkt dat de vrouw, wiens naam op deze documenten wordt vermeld, ook effectief de zus van verzoeker is. De Raad merkt verder op dat de neergelegde foto's niet gedateerd zijn en dat verder op geen enkele wijze kan worden afgeleid wie de persoon is die op deze foto's te zien is. De commissaris-generaal

oordeelt verder nog terecht op dat de neergelegde overlijdensakte hoe dan ook op zich geen bewijs vormt voor de voorgehouden vrees in hoofde van de verzoeker.

- Wat betreft de originele aangifte van 18 december 2014, merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat de inhoud van deze klacht niet overeenstemt met verzoekers relaas. De commissaris-generaal stelt terecht het volgende: *“Aangaande het incident bij uw ouderlijke woonst in Saydiya op 18 december 2014, dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u verklaart dat volgens de getuigen de personen die u hadden bedreigd zich verplaatsten in auto's met nummerplaten van de overheid. U werd specifiek gevraagd waaruit dit bleek. U gaf een omstandig antwoord dat dit op de nummerplaten staat genoteerd en dat er soms ook met welbepaalde nummers wordt gewerkt (CGVS II, p. 10). Uit de getuigenverklaring van de originele aangifte op 18 december 2014, blijkt dat het evenwel zou gaan over wagens zonder nummerplaat”*.

Verzoeker werd tijdens zijn gehoor gewezen op voormelde flagrante tegenstrijdigheid tussen de inhoud van de getuigenverklaring in de originele aangifte, enerzijds, en zijn verklaringen tijdens het gehoor anderzijds. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“U hiermee geconfronteerd stelt u dat dit niet juist is en geeft u aan dat de getuige het verhaal met de nummerplaten wel zou hebben bevestigd. U gevraagd waarom u, gezien uw juridische achtergrond, de getuigenverklaringen niet heeft nagelezen, laat u na een pertinent antwoord te geven en verwijst u naar een discussie die u zou hebben gehad met uw ouders over de al dan niet betrokkenheid van de autoriteiten bij het incident (CGVS II, p. 10).”*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat er *“onder de getuigen”* inderdaad tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd met betrekking tot de auto's waarmee de personen die verzoeker bedreigden zich verplaatsten. Zijn vader dacht dat het om een overheidswagen ging, terwijl zijn moeder verklaarde dat het niet om een overheidswagen ging. Verzoeker stelt zelf dat het niet om een overheidswagen ging, hij haalde dit enkel aan tijdens het gehoor omdat er ook andere verklaringen werden afgelegd door getuigen en omdat hij een volledig beeld wilde schetsen van het incident.

De Raad stelt vast dat voormelde argumentatie slechts kan worden beschouwd als een gekunstelde poging om de inhoud van de voorgelegde aangifte alsnog te doen rijmen met de verklaringen die de verzoekende partij op het CGVS heeft afgelegd. Verzoekers uitleg als zou hij zelf hebben gesteld dat het niet om een overheidswagen ging, en dat hij dit enkel heeft aangehaald om een volledig beeld te geven van de situatie omdat de getuigen onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden, waarbij hij verwijst naar de verklaringen van zijn ouders, valt op geen enkele wijze te verzoenen met de duidelijke verklaringen die verzoeker tijdens het tweede gehoor op het CGVS aflegde:

“U gaf aan dat op basis van de nummerplaten kon worden afgeleid dat het over de autoriteiten ging? Hoe kan je dat zien?

Inderdaad. Dat staat op de nummerplaten genoteerd. Die auto's kan niet herleiden tot een bepaald ministerie, maar dat is niet helemaal duidelijk. Sommige auto's wel, maar die bij mij waren niet. Auto's van 2000 en meer, die behoren tot bepaalde ministeries. 4000 en meer behoort weer tot bepaalde niemand.

U stelt dat ze aan de nummerplaten herkende dat het om overheidsauto's ging, maar uit de getuigen verklaring blijkt dat er geen nummerplaat op de auto stond? Ik u dat duiden?

Dat is niet juist.

Ik stelt gewoon wat er in de getuigenverklaring staat?

De getuigen heeft gezegd dat er wel nummerplaten zijn.

Maar dat staat niet in de verklaring?

Dat is de verklaring van de getuigen. De auto's zijn wel bekend. Dat is niet het eerste incident. Ik heb persoonlijk gezien dat er nummerplaten waren van de autoriteiten” (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 10).

Uit dit gehoorverslag blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft verklaard dat de personen die hem hebben bedreigd zich verplaatsen met auto's met nummerplaten van de overheid. Wanneer hij werd geconfronteerd met de discrepantie tussen zijn verklaringen en de inhoud van de getuigenis, bleef verzoeker hardnekkig vasthouden aan zijn verklaring dat het wel degelijk om auto's ging met nummerplaten van de overheid. Uit zijn verklaringen blijkt eveneens dat hij een omstandige uitleg gaf om aan te tonen dat hij op basis van de nummerplaten op deze wagens kon achterhalen dat het om overheidswagens ging. Dit blijkt ook uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS (CGVS, gehoor 20 oktober 2016, p. 15). Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift aannemelijk te maken dat de tegenstrijdigheid zich enkel voordoet op het niveau van de verklaringen van de getuigen onderling, terwijl hij dan zelf duidelijkheid heeft kunnen scheppen hieromtrent. Hierbij verwijst verzoeker dan naar de verklaringen van zijn ouders. Uit de neergelegde aangifte blijkt echter dat het getuigenissen betreffen van twee personen die in dezelfde straat woonden en bovendien dat deze personen elkaar onderling niet tegenspreken. In de eerste getuigenis wordt duidelijk melding gemaakt van *“twee zwarte wagen met donkerde vensters en zonder nummerplaten”*, uit de tweede getuigenis kan niet eens

worden opgemaakt of er wagens of personen zijn langsgekomen. Er is dus geen sprake van “*tegenstrijdige verhalen*” “*onder de getuigen van het incident*”. De discussie van zijn ouders is dan ook een irrelevant gegeven voor wat betreft de discrepantie tussen zijn verklaringen en de inhoud van de getuigenissen. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor pas melding van de discussie tussen zijn ouders wanneer hem werd gevraagd waarom hij de eerste getuigenverklaring niet goed heeft nagelezen, wat van hem als jurist wel kan worden verwacht. Verzoeker verklaarde dan: “*Ik ging naar het politiekantoor met mijn vader en moeder. We vertelden wat er was gebeurd. Ik zei dat de auto de nummerplaat heeft van de autoriteit. Mijn vader zei dat het niet zo was, mijn moeder zei van wel, de politie heeft hier niet bij stil gestaan. Omdat er nog een andere bewijzen waren dat de auto's van belangrijke diensten waren. De zwarte auto waren getint. Dat is verboden in Irak.*” (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 10). De Raad kan de commissaris-generaal volgen in zijn standpunt dat dit geen pertinent antwoord is op de vraag waarom verzoeker, gelet op zijn juridische achtergrond, de getuigenverklaringen niet heeft nagelezen op het politiekantoor.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker geen plausibele verklaring kan bieden voor de discrepantie tussen zijn verklaringen en de inhoud van de voorgelegde aangifte van 18 december 2014.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal nog terecht de volgende discrepantie vaststelt tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de voorgelegde aangifte: “*Eveneens frappant is het feit dat u in uw eigen getuigenis verklaart dat u op 18 december 2014 eveneens een dreigbrief zou hebben ontvangen ofschoon u dit nergens vermeldde tijdens de gehoren.*” Ook hier werd verzoeker met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd tijdens het gehoor. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: “*U ook met deze inconsistentie geconfronteerd antwoordt u andermaal naast de kwestie en geeft u aan dat u regelmatig bedreigingen kreeg toen u werkte in de nachtclub.*” Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet in op deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het stukken van het rechtsplegingsdossier en die verdere twijfels met zich meebrengt over de authenticiteit van de voorgelegde aangifte.

De Raad kan zich aansluiten bij de conclusie in de bestreden beslissing dat de vastgestelde discrepanties tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de neergelegde aangifte ernstige twijfels doen rijzen over de authenticiteit van betreffend stuk en de waarachtigheid van de aangehaalde feiten.

Voorts wijst de Raad er nog op dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 32, map ‘landeninformatie’, COI Focus ‘*Irak – Corruptie en documentatie-fraude*’, 8 maart 2016).

- Wat betreft de originele aangifte van 5 januari 2015 in verband met de feiten van 25 december 2014 waarbij zijn zus om het leven zou zijn gekomen en wat betreft het originele vonnis van 20 januari 2015, kan de Raad zich aansluiten bij de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing: “*In verband met de feiten van 25 december 2014 waarbij uw zus om het leven zou zijn gekomen legt u volgens uw bewering een aangifte neer van deze feiten, gedateerd op 5 januari 2015. Neergelegd document blijkt nochtans geen aangifte te zijn doch een doorverwijzing van uw klacht naar de onderzoeksrechter van de rechtbank van Al Kharh. In dit document wordt op geen enkele manier verwezen naar de dood van uw zus. Dit document kan uw beweringen op dit vlak dan ook niet staven. In de veronderstelling dat het onderwerp effectief de dood van uw zus zou betreffen, quod non, blijkt dat er omstreeks 5 januari 2015 reeds sprake is van een verdachte genaamd A. T. H. (...). U werd gevraagd waarom de autoriteiten deze persoon verdachten van de moord op uw zus. Uw uitleg is zeer vaag. Er zou een grondig onderzoek zijn gebeurd en betrokkene zou de moord op uw zus uiteindelijk hebben toegegeven (CGVS II, p. 12). Deze vage uitleg getuigt niet van een grote betrokkenheid bij het onderzoek. Gezien uw zus zou zijn vermoord op 25 december 2014 en de dader reeds werd gevat op 5 januari 2015, is het wel degelijk een pertinente vraag hoe ze de dader zo snel konden vatten. Opvallend is eveneens en dit blijkt oa. uit het vonnis dat werd gevelde op 20 januari 2015 alsook uit uw doorverwijzing naar de onderzoeksrechter van al Karkh, dat de beklaagde werd veroordeeld op grond van art. 403 en art. 406 en art. 1969 van het Irakese strafwetboek. U gevraagd waar art. 403 betrekking op heeft, geeft u aan dat het te maken heeft met criminaliteit. Gezien het een artikel uit het wetboek van strafrecht betreft is dan nogal een evidentie. U verder hierover bevraagd geeft u aan dat hij ook zou zijn veroordeeld voor feiten van openbare orde. U gevraagd welke inbreuk in het bijzonder, geeft u aan de materiele schade aan het slachtoffer. Verder voegt u er aan toe dat art. 403 betrekking heeft op misdrijven die aanleiding geven tot moord (CGVS I, p. 18). U voegt aan uw antwoord toe dat u zich onder druk gezet voelt tijdens het gehoor door dit soort vragen. Nochtans meent het CGVS dat, gezien uw juridische opleiding en uw (emotionele) betrokkenheid bij betreffend misdrijf, u minstens op de hoogte zou moeten zijn van de feiten op basis van de welke de moordenaar van uw zus werd veroordeeld. Dat dit niet het geval is, doet*

andermaal ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u tijdens het tweede gehoor wel verklaard dat de dader nog zou zijn veroordeeld voor andere feiten te weten in verband met zijn gedrag en eer, doet geen afbreuk aan deze appreciatie gezien uw initiële onwetendheid.

Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt overigens dat art. 403 van het strafwetboek betrekking heeft op het produceren, importeren, publiceren, bezitten, verkrijgen of vertalen van boeken of andere geprint en geschreven materiaal, tekeningen, foto's, etc. die de publieke integriteit en eerbaarheid niet respecteren. De veroordeling op deze grond kan nergens in uw asielrelaas ingepast worden. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Overigens is art. 1969 niet het strafwetboek opgenomen zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Opvallend is ook dat wanneer u wordt gevraagd wie de moordenaar van uw zus is, u antwoordt dat dit ene A. T. Y. (...) zou zijn, terwijl het vonnis spreekt over ene A. T. H. (...). U gevraagd waaruit blijkt dat deze A. T. Y. (...) enige banden zou hebben met de Irakese autoriteiten verwijst u naar het feit dat hij na zijn arrestatie op 5 januari 2015 zou zijn vrijgelaten door inmenging van de autoriteiten. Bovendien zou hij hebben verklaard sympathie te hebben voor de Dawaa partij. U zou deze informatie te weten zijn gekomen via het politiekantoor dat u hieromtrent zouden hebben ingelicht. Ook deze gang van zaken kan niet overtuigen, gezien bezwaarlijk kan worden ingezien waarom de politie, te meer gezien de betrokkenheid van de Dawaa partij, u hierover zou inlichten. In verband met het vonnis dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat dit niet gemotiveerd is, wat eveneens afbreuk doet aan het authentiek karakter."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen duidelijk antwoord kon geven in verband met de wetsartikelen die vermeld staan in de voorgelegde aangifte en het voorgelegde vonnis omdat strafrecht niet zijn specialisatie is. Ter staving hiervan brengt verzoeker nogmaals zijn diploma met puntenlijst bij (stuk 4 bij het verzoekschrift). Bovendien heeft hij Irak reeds in 2015 verlaten en heeft hij aldus zijn job als advocaat-stagiair stopgezet. Verder tracht verzoeker zijn gebrek aan kennis en zijn vage verklaringen te vergoelijken door erop te wijzen dat hij door de dood van zijn zus zwaar emotioneel geraakt is, waardoor "zijn interesses sterk verminderd zijn". Tot op heden heeft verzoeker nog te kampen met emotionele problemen als gevolg van de moord op zijn zus. Verzoeker brengt opnieuw een attest bij, opgesteld door een psychiater, waarin staat vermeld dat hij lijdt aan PTSD omdat hij het slachtoffer is geweest van een moordpoging (stuk 5 bij het verzoekschrift).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor reeds heeft gewezen op zijn medische toestand, waarvan hij attesten heeft voorgelegd en dat hij heeft aangegeven slechts een beginnend advocaat te zijn, dat hij maar vier maanden als advocaat heeft gewerkt en dat hij geen "grote ervaring heeft in alle artikels en alle strafwetten" (CGVS, gehoor 20 oktober 2016, p. 18). De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat van verzoeker, gelet op zijn juridische opleiding, toch kan worden verwacht dat hij concreet kan zeggen voor welk misdrijf de dader van de moord op zijn zus is veroordeeld. Het feit dat hij (emotioneel) betrokken is, acht de commissaris-generaal een reden te meer om op de hoogte te zijn van dergelijke gegevens.

De Raad kan zich aansluiten bij dit standpunt. Verzoeker verklaarde immers tijdens het gehoor dat zijn zus werd doodgeschoten tijdens een aanslag die eigenlijk op hem was gericht, en waarna hij zich uiteindelijk genoodzaakt zag om zijn land van herkomst te ontvluchten. De bijgebrachte stukken zijn het resultaat van het gegeven dat verzoeker bij de politie aangifte is gaan doen van dit incident. Verzoeker stelde tevens dat hij achteraf ook nog meer informatie heeft verkregen van de politie over de reden waarom de dader voorwaardelijk zou zijn vrijgelaten (CGVS 30 maart 2017, p. 12). Hij lichtte ook uitdrukkelijk toe de zaak te hebben opgevolgd (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 15). Verzoeker geeft aldus aan een actieve rol te hebben gespeeld. De uitleg dat zijn interesse omtrent dit incident sterk verminderd zou zijn, valt hiermee niet te rijmen. Het is allesbehalve overtuigend dat verzoeker niet precies kan zeggen voor welke misdrijven de dader zou zijn veroordeeld. Dat hij Irak reeds in januari 2015 heeft verlaten en zijn werkzaamheden als advocaat-stagiair heeft stopgezet en bovendien geen specialisatie strafrecht heeft genoten, kan deze onwetendheid met betrekking tot een cruciaal element in zijn vluchtrelaas niet goedpraten. Verzoeker hoeft immers geen strafrechtsspecialisatie te hebben gevolgd of jarenlange werkervaring te hebben opgedaan om de inhoud van het vonnis te kunnen analyseren. Het gegeven dat hij een bachelor in de rechten heeft behaald, stelt hem in staat om dergelijke eenvoudige opzoekingen te verrichten. De Raad benadrukt dat het één van de personen betreft voor wie hij vervolging vreest, hetgeen een aansporing zou moeten zijn om zich terdege op te hoogte te stellen van de situatie, ongeacht de emotionele moeilijkheden die een dergelijk incident met zich meebrengt.

Verder verwijst de Raad naar de andere, hierboven weergegeven, pertinente vaststellingen die met betrekking tot deze stukken in de bestreden beslissing worden weergegeven en waar verzoeker niet op ingaat in het verzoekschrift. Het geheel van deze bevindingen leidt tot het besluit dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de voorgelegde aangifte en het vonnis. Nogmaals wijst de Raad op de objectieve landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 32, map 'landeninformatie', COI Focus 'Irak – Corruptie en documentatie-fraude', 8 maart 2016).

- Wat betreft de verschillende voorgelegde medische stukken, stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat verzoeker kampt met ernstige psychologische en emotionele moeilijkheden. Deze medische stukken vormen echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychologische aandoening opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoening. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze aandoening werd opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De Raad kan zich derhalve vinden in de vaststelling van de commissaris-generaal dat deze medische stukken, voor wat betreft elementen uit zijn vluchtrelaas, gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker zelf en dus op zich geen voldoende bewijs vormen van de aangehaalde feiten van vervolging.

2.3.3. Gelet op de bovenvermelde vaststellingen en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd op zich niet volstaan om zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat:

(i) verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom hij in Irak vervolging vreest. Hij legt omtrent de hoofdreden waarom hij wordt gevisieerd dusdanig afwijkende verklaringen af, dat dit op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas in het algemeen;

(ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn werk bij een nachtclub in Bagdad een gegronde vrees voor vervolging koestert daar:

(a) hij weinig eenduidige verklaringen aflegt over wat precies zijn taak was bij de nachtclub waar hij werkzaam was,

(b) de problemen die hij aanvankelijk stelt te hebben gekend omwille van zijn werk bij de nachtclub, bezwaarlijk als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen worden beschouwd,

(c) verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen die hij zou hebben gekend door dit werk, aangezien hij tijdens zijn tweede gehoor opeens stelt dat hij op 10 december 2014 een dreigtelefoon heeft gekregen,

(d) hij eveneens inconsistente verklaringen heeft afgelegd over tot wanneer hij precies bij deze nachtclub heeft gewerkt en hij hiervoor geen bevredigende verklaring kan geven;

(e) verzoeker bovendien geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd dat hij effectief van 2010 tot 2014 in deze nachtclub heeft gewerkt;

(iii) verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt in Irak een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van zijn werk als advocaat-stagiair bij mr. T.a. S. daar:

(a) er in de eerste plaats al ernstige twijfels rijzen bij verzoekers aanstelling als stagiair-advocaat bij deze advocaat, gezien:

- hij niet eens de naam van dit advocatenkantoor kan opgeven, hetgeen bijzonder merkwaardig is omdat hij te kennen geeft dat er nog vier andere advocaten werkzaam waren,

- hij daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar dit kantoor zou zijn gesitueerd, zonder dat hij hiervoor een overtuigende verklaring kan geven,

- hij bovendien heeft nagelaten een visitekaartje neer te leggen van dit kantoor of van mr. T. a. S.,

(b) verzoekers verklaringen omtrent zijn werkzaamheden bij dit kantoor evenmin kunnen overtuigen, aangezien hij zeer vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aard van zijn werk-

zaamheden, en in het bijzonder met betrekking tot zijn aandeel in corruptiezaken tegen twee ministers van de Dawa partij;

(iv) verzoekers verklaringen in verband met de vervolgingsfeiten ernstige gebreken vertonen die de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees ernstig ondermijnen, nu:

(a) hij aanvankelijk geen melding heeft gemaakt van de dreigtelefoon op 10 december 2014 en hieruit ook tegenstrijdige verklaringen kunnen worden afgeleid met betrekking tot het moment waarop hij gestopt is met werken bij de nachtclub, zoals reeds werd aangehaald in (ii);

(b) verzoekers verklaringen niet te rijmen vallen met de inhoud van de voorgelegde aangifte van 18 december 2014 (zie de bespreking hierboven), hetgeen ernstige twijfels doet rijzen omtrent de authenticiteit van dit stuk en de waarachtigheid van de aangehaalde feiten;

(c) het merkwaardig is dat verzoeker geen gevolg gaf aan de eisen van zijn vervolgers en zich evenmin in veiligheid bracht na twee dreigtelefoons en een mondelinge bedreiging aan zijn adres en hij geen overtuigende verklaring kan geven voor dit onlogische handelen;

(d) verzoeker, wanneer hij geconfronteerd wordt met enkele pertinente vragen omtrent de neergelegde aangifte van 5 januari 2015, vage verklaringen aflegt, wat niet getuigt van een grote betrokkenheid bij het onderzoek;

(e) verzoeker met betrekking tot het voorgelegde vonnis verklaringen aflegt die uiterst vaag en op bepaalde vlakken onaannemelijk zijn, op bepaalde vlakken tegenstrijdig zijn met de inhoud ervan en bovendien niet stroken met de objectieve informatie waarover de verwerende partij beschikt;

(f) verzoeker een merkwaardige houding aan de dag legt na het incident van 25 december 2014, waarbij zijn zus werd vermoord. Verzoeker stelt dat hij de advocaat voor wie hij werkte niet rechtstreeks heeft ingelicht over dit incident, wat opmerkelijk is aangezien de oorzaak van zijn problemen verband hield met zijn werk en deze advocaat hem mogelijk had kunnen helpen met het vinden van de daders of het vinden van een veilig onderkomen. Het gegeven dat verzoeker, ondanks de verschillende ernstige incidenten, toch op regelmatige basis terugkeerde naar zijn familie, waar zijn vervolgers hem wisten wonen, doet eveneens op ernstige wijze afbreuk aan de voorgehouden vrees.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker over de gevreesde vervolging dermate worden gekenmerkt door vaagheden, tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en onwetendheden dat ze niet kunnen worden aangenomen.

De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers vluchtrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

2.3.5. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen.

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker sommige motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien legt hij nog een nieuw stuk voor ter staving van zijn vluchtrelaas.

2.3.5.1. Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij duidelijk heeft uitgelegd wat zijn taak was in de nachtclub. Hij was er portier en was verantwoordelijk voor de zaal zelf.

De Raad stelt vast dat verzoeker hier in wezen enkel de versie van de feiten weergeeft zoals opgegeven tijdens zijn gehoor op het CGVS (CGVS, gehoor 20 oktober 2016, p. 20). Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij echter het volgende gesteld: *“2014 werkte ik als bodyguard voor de A. A. A. (...) Hij is de eigenaar van een club genaamd N. A. O. (...) in Bagdad”* (CGVS, stuk 29, ‘verklaring DVZ’, p. 5). Zijn verklaring dat hij als lijfwacht heeft gewerkt voor een bepaalde persoon, valt moeilijk te rijmen met het gestelde dat hij portier was in een nachtclub. Het post-factum opteren voor één versie van de feiten die verzoeker tijdens de verschillende interviews heeft verklaard, volstaat vanzelfsprekend niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken.

Verzoeker verduidelijkt verder dat hem tijdens het gehoor specifieke vragen werden gesteld over de problemen die hij heeft ervaren tijdens zijn werk als bewaker in de nachtclub. Verzoeker antwoordde

hierop dat hij vaak problemen had met dronken mensen en dat hij ook kritiek kreeg omwille van dit werk. Dit betekent echter niet dat hij omwille van deze job geen problemen in de vluchtelingenrechtelijke betekenis zou hebben gekend. Verzoeker dacht gewoon dat hij alle alledaagse problemen die hij door zijn werk als bewaker heeft ervaren diende op te lijsten. Deze problemen escaleerden echter en ontwikkelden zich tot problemen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Hij werd op een gegeven moment immers bedreigd door leden van de Dawa partij met wie hij soms in de clinch lag doordat hun feesten in de nachtclub uit de hand liepen.

Verzoeker tracht met dit betoog alsnog een logische verklaring te geven voor het feit dat hij pas tijdens zijn tweede gehoor gewag maakt van de dreigtelefoon op 10 december 2014. Deze uitleg overtuigt de Raad niet.

Immers, tijdens het eerste gehoor werd hem duidelijk gevraagd: *“Behalve kritiek heeft u ooit problemen gehad omwille van werk bij a. A (...;)?”*. Verzoeker antwoordde hierop: *“Als er iemand dronken was en hij veroorzaakte problemen en ik zette hem buiten, dan bedreigd hij mij met de dood, vooral als blijkt dat hij een officier is. Maar ik heb dat toch overwogen om daar te blijven werken, het was goed betaald.”* (CGVS, gehoor 20 oktober 2016, p. 21). Vervolgens werd nogmaals gevraagd: *“Hebben er zich ooit concrete incidenten voor gedaan?”*, waarna verzoeker stelt: *“Het is enkele keren voor gekomen dat een persoon mij met een fles wilde slaan. En de kritiek dit ik constant kreeg.”* (CGVS, gehoor 20 oktober 2016, p. 21). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd: *“welke incidenten zich concreet hebben voorgedaan die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Irak”*. Weer stelde verzoeker dat hij veel negatieve commentaar heeft gekregen door zijn werk in een nachtclub. Vervolgens stelde hij plots dat hij conflicten met invloedrijke officieren trachtte te vermijden, dat hij af en toe oproepen kreeg van onbekende personen en dat hij op 10 december een dreigtelefoon kreeg waarbij hem werd bevolen om zijn werk te verlaten, anders zou hij worden vermoord (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 5).

Het is de Raad duidelijk dat verzoeker tijdens de twee gehoren op het CGVS telkens werd gevraagd welke problemen hij concreet heeft ondervonden door zijn werk als bewaker bij een nachtclub. De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat zijn problemen escaleerden, verzoeker zou hebben belet om reeds tijdens zijn eerste gehoor op de CGVS gewag maken van deze dreigtelefoon. De verzoeker slaagt er aldus niet in op logische wijze te verklaren waarom hij pas naar aanleiding van zijn tweede gehoor melding maakte van een dergelijk cruciaal feit. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor had aangegeven dat hij sinds zijn inschrijving bij de balie, omstreeks september 2014, niet meer in de nachtclub had gewerkt. Dit stemt niet overeen met zijn verklaring tijdens het tweede gehoor dat hij in december 2014 nog telefonisch werd bedreigd om op te houden met dit werk. Verzoeker onderstreept in het verzoekschrift dat hij op dat moment inderdaad niet meer officieel in de nachtclub werkte, doch slechts onofficieel. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker met deze verklaring komt aandragen, wanneer hij tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS wordt geconfronteerd met deze inconsistentie. De commissaris-generaal is terecht van oordeel dat zulks niet overtuigt. Door louter te herhalen wat verzoeker reeds als uitleg naar voren bracht tijdens zijn tweede gehoor, slaagt hij er niet in deze flagrante inconsistentie in de weergegeven feiten goed te praten.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen andere argumenten aanhaalt in zijn verzoekschrift waarmee hij afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Irak een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn werk als bewaker bij een nachtclub in Bagdad. Verzoeker brengt over deze werkzaamheid trouwens ook geen begin van bewijs bij.

2.3.5.2. Verzoeker tracht eveneens de vaststelling van de commissaris-generaal dat er ernstig kan worden getwijfeld aan zijn aanstelling als advocaat-stagiair van mr. T.a.S. te weerleggen. Volgens verzoeker gaat verwerende partij nogal kort door de bocht in haar redenering dat het kantoor waar hij werkzaam was wel een naam zal hebben. De naam van het kantoor is simpelweg de naam van mr. T.a.S. Om dit aan te tonen legt de verzoeker ook een visitekaartje neer (stuk 3 bij het verzoekschrift).

In de eerste plaats merkt de Raad op dat het bijgevoegde visitekaartje, los van het feit dat het slechts een kopie betreft, niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad bij gebrek aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat het advocatenkantoor waar hij werkte *“geen naam”* heeft (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 12). De uitleg in het verzoekschrift dat het advocatenkantoor gewoon de naam van mr. T.a.S. heeft, strookt dan ook niet

met deze verklaring. In de bestreden beslissing wordt terecht nog opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat dit kantoor geen naam zou hebben, omdat verzoeker aangaf dat er nog vier andere advocaten zouden werken. Dat een gerenommeerd advocatenkantoor, waar vijf advocaten werken, gewoon geen naam zou hebben, is niet aannemelijk. Indien dit kantoor de naam van mr. T.a.S. zou hebben, wat inderdaad mogelijk is, kan van verzoeker worden verwacht dat hij dit vermeldt tijdens zijn gehoor, wat niet het geval is. De Raad merkt op dat van verzoeker, die stelt dat hij vreest te worden vermoord door leden van de Dawa partij omwille zijn werkzaamheden bij een advocatenkantoor, kan worden verwacht dat hij minstens duidelijke verklaringen kan afleggen met betrekking tot eenvoudige zaken zoals de naam van dit kantoor.

Verzoeker ontkent verder tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de locatie van dit kantoor. Hij verduidelijkt dat hem tijdens het eerste gehoor werd gevraagd naar de rechtbank waar hij werkte. Tijdens het tweede gehoor werd gevraagd naar de plek waar hij werkte, waarop hij Mansour antwoordde, aangezien het kantoor daar gevestigd is. Bovendien betreft het twee aangrenzende districten in Bagdad, waardoor men eigenlijk niet over een tegenstrijdigheid kan spreken.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *"Ik werkte in een advocatenkantoor in Bayaa"* (CGVS, gehoor 20 oktober 2016, p. 10). Deze duidelijke verklaringen kunnen bezwaarlijk worden geïnterpreteerd als een verwijzing naar de rechtbank waar hij werkte. Zelfs indien dit een vergissing zou betreffen, dan nog dient te worden gewezen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker ook niet kon situeren waar precies het kantoor in Mansour gesitueerd is. Verzoeker stelt hieromtrent dat hij niet veel plaatsen heeft bezocht na de oorlog van 2003. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat een dergelijke uitleg niet overtuigt. De Raad benadrukt wederom dat van verzoeker, die zijn land is ontvlucht door problemen die zijn ontstaan, onder meer door zijn werk bij dit advocatenkantoor, toch wel kan worden verwacht dat hij op dergelijke eenvoudige vragen kan antwoorden. In het verzoekschrift wordt niet ingegaan op deze vastgestelde onwetendheid.

Wat betreft de uiterst vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn werkzaamheden op het advocatenkantoor, benadrukt verzoeker nogmaals dat hij er slechts als stagiair werkte en dus niet volledig op de hoogte was van de dossiers. Hij was niet in de mogelijkheid om volledige dossiers in te kijken en hij kon hoogstens een paar notities nemen. Bovendien heeft hij niet lang gewerkt omdat hij zijn stage vroegtijdig moest stopzetten omwille van de bedreigingen. Hierdoor heeft hij nooit de mogelijkheid gehad om volledige dossiers in te kijken.

Ook dit betoog overtuigt geheel niet.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij zelf in de rechtbank pleitte tegen de Dawa partij (CGVS, stuk 29 'verklaring meervoudige aanvraag', p. 2). In het psychologisch verslag van 26 augustus 2016 kan worden gelezen dat verzoeker aan de behandelende psycholoog verklaarde dat de corruptiezaak had gewonnen (CGVS, stuk 31, map met "documenten"). Verzoeker geeft dus herhaaldelijk een andere versie van de feiten.

Los van deze tegenstrijdige verklaringen, acht de Raad het niet ernstig dat verzoeker op de vraag: *"Wat was uw rol in die zaak"*, slechts kon zeggen: *"De zaak was duidelijk. De twee ministers moesten in de gevangenis belanden."* (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 14-15). Ook op de vraag wat dan de laatste zaak was waar hij mee bezig was, stelde verzoeker enkel dat hij als hulpadvocaat zaken heeft gedaan, hetgeen inhoudt: *"Dossiers overmaken, Voorbereidingen van dossiers"* (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 13).

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift in wezen opnieuw zijn rol als advocaat-stagiair op zich en zijn rol als medewerker bij belangrijke corruptiezaken tegen twee Iraakse ministers, erg te minimaliseren. Het is echter absoluut niet aannemelijk dat verzoeker, die als jurist werd binnengehaald bij een gerenommeerd kantoor in Bagdad, enkel puur administratieve taken, zo doet hij uitschijnen, voor zich nam en verder nagenoeg niets te weten kwam over de inhoud van de dossiers waaraan hij heeft meegewerkt. Ook al zou hij niet de gelegenheid hebben gehad om volledig op de hoogte te zijn van deze dossiers, kan van een advocaat-stagiair toch worden verwacht dat hij ook inhoudelijk werd betrokken bij dergelijke zaken, minstens dat hij hiervoor interesse zou tonen. Dit geldt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat hij omwille van dit werk verschillende keren werd bedreigd en zijn zus zelfs werd vermoord, waarna hij uiteindelijk is gevlucht naar het buitenland. Overigens is het de Raad ook niet duidelijk waarop verzoekers oordeel dat de zaak *"duidelijk"* was en de ministers in de gevangenis moesten belanden, gebaseerd is, aangezien hij in feite niets concreets over deze zaken wist, zoals blijkt uit zijn verklaringen. Bovendien is het bijzonder vreemd, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt, dat verzoeker als *"gewoon stagiair"*, die kennelijk bijna niets wist over de zaken, dermate geïnterviewd zou worden door de Dawa partij, terwijl de andere advocaten werkzaam op dit kantoor

helemaal geen problemen zouden hebben ondervonden omdat ze, in tegenstelling tot verzoeker, niet echt serieus waren op het werk (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 15). In het verzoekschrift wordt geen verklaring gegeven voor deze merkwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus geen plausible verklaring aanbrengt voor zijn gebrek aan kennis, zoals hierboven aangehaald.

De verschillende tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij vervolging vreest omwille van zijn werk als advocaat-stagiair.

2.3.5.3. De commissaris-generaal merkt in zijn beslissing nog op dat het vreemd is dat verzoeker na twee dreigtelefoons en een persoonlijke mondelinge bedreiging geen gevolg gaf aan hun eisen en evenmin zichzelf in veiligheid heeft gebracht.

Verzoeker meent dat dit naast de kwestie is aangezien enkel hij persoonlijk gevisieerd werd en niet zijn familie. Indien zijn familie bedreigd werd, dan had hij onmiddellijk gevolg gegeven aan deze bedreigingen. Het betreft aldus een nobel uitgangspunt.

Verzoeker herhaalt met dit betoog louter hetgeen hij reeds aangaf tijdens zijn gehoor op het CGVS, hetgeen niet volstaat om het merkwaardige karakter van zijn houding weg te nemen. De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker hiermee geen uitleg geeft waarom hij er dan toch geen veiliger onderkomen zoekt. Verzoeker geeft immers aan dat er op 18 december 2014 onbekende mensen naar zijn ouderlijke woonst zijn gekomen die van hem eisten dat hij zijn huis onmiddellijk moest verlaten. Op 10 december 2014 werd hij ook al telefonisch bedreigd. Hij omschreef dit incident als volgt: *"Ik krijg regelmatig bedreigingen toen ik werkte in de nachtclub, maar op 10 december die bedreiging was griezelig. Ik moest dat serieus nemen"* (CGVS, gehoor 30 maart 2017, p. 11). Verzoeker heeft aldus aangegeven dat hij de bedreiging op 10 december serieus nam en dat zijn belagers op 18 december zelfs aan zijn deur hebben gestaan om hem aan te manen te vertrekken. Dat hij dan gewoon op dit adres is blijven wonen (tot na het incident met zijn zus) omdat enkel hij gevisieerd werd, doch niet zijn familie, is geenszins een overtuigend argument. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij zich *"niet danig in gevaar voelde"*, aangezien hij veronderstelde beschermd te zijn via de "Displacement Organisatie", die eveneens de advocaat voor wie hij werkte beschermde, stelt de Raad vast dat verzoeker dit nooit heeft aangehaald tijdens zijn gehoren. Het overtuigt niet om achteraf, na te zijn geconfronteerd met de inhoud van de bestreden beslissing, te komen aandraven met dergelijke post-factum verklaringen die op geen enkele wijze met een begin van bewijs worden gestaafd. Bovendien valt deze blote bewering niet rijmen met zijn niet mis te verstane verklaringen op het CGVS dat hij zich wel degelijk ernstig bedreigd voelde. De Raad merkt verder nog op dat verzoeker ook na het incident waarbij zijn zus werd vermoord, een opvallende houding aannam, zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Hij stelt nog regelmatig naar zijn ouders te zijn teruggekeerd om hen te helpen met boodschappen doen en om zijn was te doen en hij stelt tevens uitgebreid afscheid te hebben genomen van zijn ouders voor zijn vertrek en dit ondanks de verschillende ernstige incidenten die zich hadden voorgedaan. Ook wordt in de bestreden beslissing nog aangehaald dat het opvallend is dat verzoeker mr. T.a.S. niet persoonlijk op de hoogte heeft gebracht van het incident waarbij zijn zus is gestorven en dus niet bij hem heeft gepeild of deze persoon hem mogelijk zou kunnen helpen met onder meer het vinden van een veilig onderkomen. Verzoeker laat voormelde motieven, die pertinent en correct werden vastgesteld en die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, geheel onbesproken in het verzoekschrift.

2.3.6. Verzoeker weerlegt derhalve de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheids-situatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheids-situatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevat de bestreden beslissing dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het leven van de burgers.

Ook de informatie die verzoeker bijbrengt betreffende de processen die tegen IS zijn gestart en de gevolgen die dit met zich mee zou kunnen brengen, de informatie waaruit hij afleidt dat de huidige situatie niet duurzaam is omdat er een zeer reële kans is dat het sektarisch geweld in Irak oplaait, gelet op de dominantie van sjiiitische milities, en de informatie waaruit hij afleidt dat er thans, in de nasleep van het onafhankelijkheidsreferendum een beangstigende escalatie dreigt plaats te vinden, waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en de sjiiitische milities tegenover de Koerdische peshmerga komen te staan, doet geen afbreuk aan het hierboven gedetailleerd ex nunc onderzoek van de Raad.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven.

In zoverre verzoeker meent dat de sjiiitische milities zich tegen de soennitische minderheid zullen keren, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, rechtstreeks wordt geviséerd dan wel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hetgeen hij ook gedaan heeft, heeft hij zich tijdens het tweede gehoor laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij tijdens beide gehoren bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES